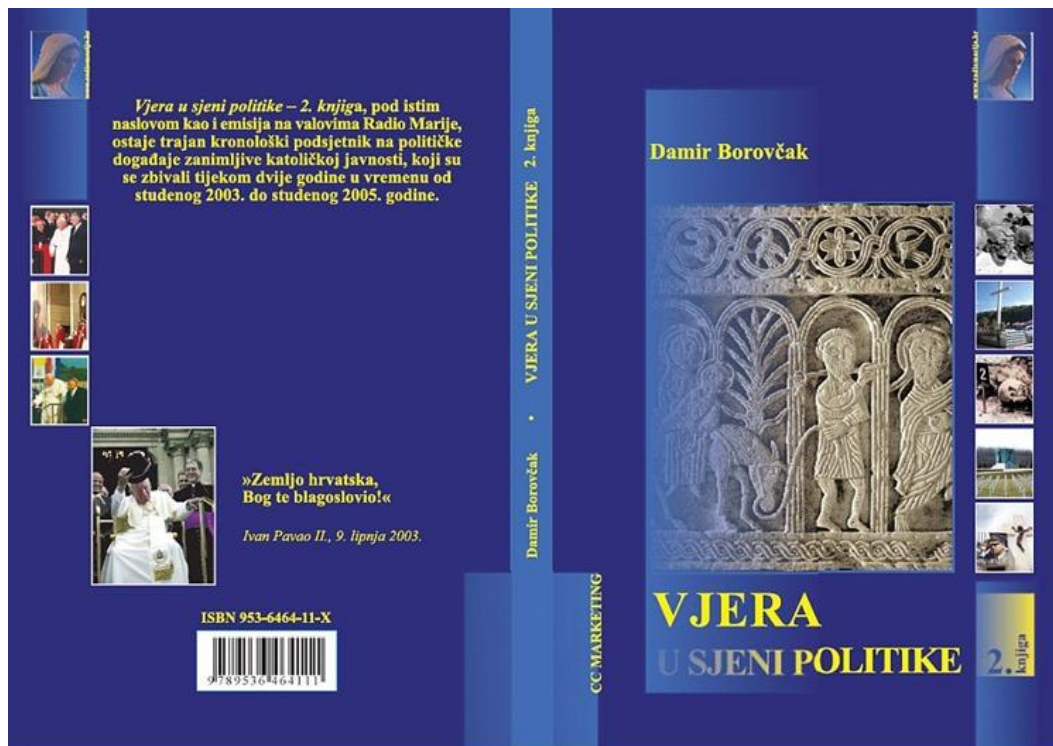

PODSJETNIK (od prije 16 i 15 godina)

Damir Borovčak

RADIO MARIJA - 33. EMISIJA – NEDJELJA **27. LIPNJA 2004.** *21,00 SAT

MACELJ - NE DOPUSTIMO ZABETONIRATI ISTINU!

Papa Ivan Pavao II. u svom apostolskom pismu (br. 37), poručuje: "Potrebno je da mjesne Crkve učine sve kako ne bi prepustile zaboravu uspomenu na one koji su pretrpjeli mučeništvo." Za dobar primjer neka posluži mjesna crkva župe Đurmanec na sjeveru Hrvatske.

Ovog mjeseca, u nedjelju 6. lipnja, uz mnoštvo štovatelja i nekolicine preživjelih svjedoka Križnih puteva, po 13. puta služena je svečana sveta misa na uspomenu žrtvama u Macelju. Ovaj put uz područnu školu naselja Fruki, gdje župnik iz Đurmanca fra Drago Berglez nastoji izgraditi crkvicu posvećenu hrvatskim mučenicima. Uz crkvicu želi izgraditi grobnicu u koju bi pokopali ekshumirane ostatke pogubljenih žrtava. Te nedjelje posvećen je kamen temeljac za buduću crkvicu. Prema Papinom apostolskom pismu, za taj se projekt neumorno zalaže župnik fra Drago Brglez. Njegova župna crkva u Đurmancu jedna je od najljepših u Hrvatskom zagorju i ogledalo je kako se zalaganjem mogu učiniti velika djela. U toj crkvi nalazi se jedini javni pisani spomen o Maceljskoj tragediji: ploča 21 stradalom svećeniku. Tužno je i moralno nedolično, kako se 6. lipnja nitko od lokalnih i državnih vlasti nije odazvao posvećenju kamena temeljca crkve hrvatskim mučenicima, osim županice Vlaste Hubicki koja je zaslužna za dodjelu zemljišta. Na žalost cijeli ovaj događaj posvećenja kamena temeljca buduće crkve hrvatskim žrtvama komunističkog režima drsko je medijski prešućen!

Macelj je ogromno groblje, to je sveto mjesto mrtvih, spomeničko mjesto, koje treba postati buduće civilizacijsko vjekovno mjesto sjećanja i upozora. Pitanje je, zar se Hrvatska država za grobište Macelj ne želi zauzeti i skrbiti? Zašto o Macelju šuti hrvatska Vlada i hrvatski Sabor, čiji je sadašnji predsjednik Šeks prije 13 godina nazočio prvoj misi zadušnici?

Hrvatska povijest je mučenička povijest. Kad je u svibnju 1945. službeno završio najstrašniji rat u Europska unijaropi, Hrvatska je tek postala tragično osvetničko razbojište. Pale su premnoge žrtve komunističke ideologije. Očekivalo se, kako će se ugasiti ratne mržnje i da će biti poštivane vrijednosti ljudskog dostojanstva i života, no na žalost upravo poslije rata Hrvati postaju najveći mučenici u najvećoj klaonici. Bleiburška tragedija i Križni putevi najbrojnija su stradanje hrvatskog naroda u cjelokupnoj našoj povijesti. Bez posljedica su pogažena sva ratna pravila civiliziranog svijeta i poubijane stotine tisuća Hrvata. Učinjen je genocid hrvatskog naroda, za koji nitko i nikada nije odgovarao niti bio kažnjen. Dapače, sve do stvaranja neovisne Hrvatske, o toj tragediji bilo je zabranjeno pisati i govoriti skoro pet desetljeća, pod prijetnjom najtežih kazni. Zbog toga genocid nad Hrvatim uopće ne postoji u svijesti mlađih hrvatskih naraštaja, dok su stariji naraštaji morali šutjeti i gorko pamtiti. Danas je to tema koju mediji svjesno zaobilaze i izbjegavaju, dok Europa te činjenice niti ne poznaje.

Slovenija je najveće stratište Hrvata i tamo se nalazi više od 900 masovnih grobišta, koja su nastala kao posljedica brojnih smaknuća, koje su počinile partizanske postrojbe, nakon Drugog svjetskog rata. Poznat je slučaj otkrivanja ogromnog broja kostiju Hrvata prigodom izgradnje autoceste kod Maribora te pokop kostiju žrtava na nedalekom groblju Dobava.

Na cesti Zagreb - Maribor, u Hrvatskoj kod Đurmanca, u Maceljskoj šumi nekoliko kilometara od slovenske granice, nalaze se tri položaja: Lepa Bukva, Ilovec i Smiljanova Graba. Ti položaji u Maclju najveća su grobišta Hrvata na našem tlu. Procjenjuje se da je u lipnju 1945. ovdje krvnički poubijano 10 - 12.000 ljudi. Na položaju Lepa Bukva u noći između 4./5. i 8./9. lipnja 1945. smaknut je 21 svećenik i bogoslov. Prvu misu zadušnicu na mjestu zločina u Maceljskoj šumi, služio je tek po uspostavi suverene države Hrvatske, 9. lipnja 1991.g. pokojni kardinal Franjo Kuharić. Održao je pri tom povjesnu propovijed. Do pojedinosti je obrazložio pojam nevinih ratnih žrtava te se kršćanski i pomirljivo postavio prema toj groznoj tragediji. S najvećeg gubilišta Hrvata u Hrvatskoj, kardinal Kuharić je 1991. uputio poruku mira, rekavši: "Osveta bi bila najveća uvreda mučenicima". Ali se postavio i protiv zaborava rekavši: "Svaka nedužna žrtva ... ima pravo, da joj se vrati dostojanstvo i čast". Toj prvoj misi zadušnici nazočili su i tadašnji potpredsjednici Sabora, pokojni Stjepan Sulimanac i današnji predsjednik Sabora Vladimir Šeks. Svi mediji u Republici Hrvatskoj izvjestili su tada o tom događaju. U ljeto 1992. započela su iskapanja, koja su trajala oko 3 mjeseca, pod nadzorom Državne komisije za otkrivanje ratnih i poratnih žrtava. Od 130 pronađenih jama, otvorene su 23, iz kojih je izvađeno 1163 posmrtnih ostataka. Istraživanja su zatim naglo prekinuta i nikada se više nisu nastavila. Pronađeni posmrtni ostaci stavljani su u crne vreće za smeće i u limene sanduke i sve je otpremljeno u Zagreb na tavan Zavoda za patologiju Medicinskog fakulteta. Na tavanu su ostaci stajali skoro 12 godina, pokriveni golubljim izmetom i prašinom, sve do 14 dana prije posljednjih izbora u studenom 2003.g. Tada su, koji dan pred izbore, otpremljeni pod kenotof u Gaju urni na krematoriju u Zagrebu. Tu se nalaze i danas. Osim spomenutih svećenika, to su ostaci Hrvata s Križnog puta, povratnika s Bleiburga, hrvatskih i njemačkih vojnika ovdje zatečenih pri povlačenju i nepodobnih stanovnika ovog dijela Hrvatskog Zagorja, koje je uhitila OZNA. Prema izjavama svjedoka, ovo je područje nakon 1946. godine ograđeno i proglašeno Titovim lovištem i na to područje dugo je godina bio zabranjen pristup. Nije jasno zašto je 1992. na ovom području prekinuto istraživanje Državne komisije. Jedan od preživjelih s Križnoga puta, Fran Živičnjak, nastavlja sam svoja ispitivanja o okolnostima zločina na prostorima Maceljske šume. Godine 1998. izdaje knjigu pod naslovom "U vječni spomen", s detaljnim opisima događaja na Macelju 1945.g., s nizom podataka i imenima nekih počinitelja tih zločina. Ne dugo nakon izdavanja knjige, autor Fran Živičnjak nađen je mrtav u svom stanu u Zagrebu. "Vrlo čvrste indicije govore da su ga mučki ubili oni isti, koji ga nisu dokrajčili 1945.g., kako bi se sačuvao zid šutnje oko ovog groznog zločina", stoji u privitku naknadno otisnutom u knjizi.

Sablažnjivo je, kako Hrvatska država u 13 godina nije ništa napravila za dostojno obilježavanje ovog mjesta hrvatskog mučeništva. Činjenica je, da se danas kod Lepe Bukve nalazi samo drveni križ, a na Ilovcu puno manji željezni križ. Danas je tu sve puno neobilježenih jama kao ostataka iskapanja. Sve je zaraslo u žbunje i paprat. Nema oznaka niti ičega, što bi ukazivalo, kakva su se tu zlodjela događala u svibnju i lipnju 1945. i što je tu nađeno 1992.g. u vrijeme ekshumiranja. Ostala su još i neistražena područja Ilovca, sada već obrasla šumom, kao i posve neistraženo područje Smiljanove grabe.

Gospodin Stjepan Brajdić bio je sudionikom Bleiburga kao mladi domobranski časnik. Nakon preživjelog Križnog puta, ponovno je 'uhapšen' početkom kolovoza 1945. u Zagrebu. Osuđen je na smrtnu kaznu streljanjem, zatim pomilovan na 20 godina robije. Robijao je u Lepoglavi, Gradiški i Mitrovici. Cije li je život bio žrtva komunističkog zlostavljanja. Kao i ostali preživjeli, s radošću je dočekaio ponovno rođenje Hrvatske države, vjerujući u konačnu pravdu i istinu. Dugo se već vremena zalaže za dostojno obilježavanje Maceljskih grobišta. U ljeto 2002.g. doznaje, kako je područje grobišta Lepa Bukva, nekoč državno zemljište, kupilo još u bivšoj državi poduzeće "CONING" iz Varaždina, čiji je vlasnik Radimir Čačić. Sredinom 2003. godine došao je u posjed izvedbenih nacrtu dionice buduće autoceste Krapina – Macelj. I ostao zaprepašten! Trasa buduće autoceste prolazi preko grobišta u Lepoj Bukvi, gdje s obje strane autoceste projektirano odmorište, benzinske stanice i prateći objekti. Zar je moguće da se grobište na Macelju kani pregaziti teškom mehanizacijom i zabetonirati parkingom?

U subotu 19. lipnja o.g. u Zagrebu je održan 3. Hrvatski žrtvoslovni kongres. U središtu pozornosti bile su povijesne, ali i suvremene žrtve. Pozvani su i predstavnici svih medija, koji su ignorirali i ovaj skup. Tako je i 3. Hrvatski žrtvoslovni kongres postao žrtva medija, pa se uz mnoge druge istine i istina o Macelju ne širi, već se nastoji zatajiti. U svom izlaganju Stjepan Brajdić je uputio pitanje: "Znadete li za još koji europski narod, koji se s takovom bešćutnošću odnosi prema poginulima za njegovu slobodu i gotovo s prezirom prema živim borcima, koji su do smrti vjerni svojoj domovini? Znadete li još koji civilizirani narod da ne mari za svoju prošlost i tako brzo zaboravlja sve ružno i lijepo što se u njegovoj prošlosti dogodilo?" I na kraju je potišteno zaključio: "Moja generacija izumire i nestaje s gorčinom, jer niti u ovoj slobodnoj Hrvatskoj koju smo s toliko radosti dočekali, nismo uspje li svojim poginulima i pogubljenim suborcima te hrvatskom narodu vidno obilježiti i blagosloviti njihova počivališta i tako im barem u smrti dati dostojanstvo." I zatim je domobranski časnik Brajdić javno zapitao:

"- zašto su 1992.g. prekinuta sva daljnja istraživanja na najvećem stratištu Hrvata?

- zašto sve jame nisu obilježene i područje označeno za namjernike, nego je istina za javnost skrivena ?

- zašto su ekshumirane kosti mučenika već 12 godina na nehuman, nemoralan i besraman način smještane na neprimjerena mjesta ?

- zašto naše političke strukture, hrvatska Vlada i Sabor, ostaju gluhe i nijeme na pitanja dostojnog obilježavanja žrtava Macelja? "

Stjepan Brajdić i njegovi preživjeli supatnici, u skladu s normama Ženevskih konvencija od 12.08.1949.g. traže već mjesecima od hrvatske Vlade hitno donošenje Zakona o uređenju ratnih groblja, grobišta i stratišta. U skladu s Papinim apostolskim pismom i u skladu s kršćanskim civilizacijskim i europskim humanitarnim načelima, pišu pisma predsjedniku hrvatske vlade Ivi Sanaderu i potpredsjednici hrvatske vlade Jadranki Kosor, tražeći susret i razgovor o rješavanju grobišta na Macelju! Do danas nisu dobili odgovor. Hrvatska vlast i dalje šuti! A izgradnja autoceste Krapina - Đurmanec - Macelj, uskoro započinje!

Damir Borovčak

RADIO MARIJA - 49. EMISIJA – NEDJELJA **23. LISTOPADA 2005.** *21,00 SAT

MACELJSKI POKOP 1.163 MUČENIKA

"Ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe" (Mt 22;39), jedna je od dvije temeljne zapovijedi Božje. Isus nas u današnjem Evanđelju upozoruje, da je ta zapovijed temeljna te je ne smijemo prekršiti. Čovjek, usprkos Božjim zapovijedima, na žalost prečesto čini najveća ovozemaljska zla, s nepopravljivim posljedicama.

Čak šezdesetak godina, sve do današnjih dana, komunisti su željeli zatrti svaki trag o počinjenim zločinima nad Hrvatima poslije Drugoga svjetskog rata. U poslijeratnoj histeriji zapovijeden je i proveden genocid nad hrvatskim narodom. O Bleiburgu i Križnom putu bilo je opasno samo pisnuti čak pola vijeka. Titov režim zatirao je i svaku pomisao na to krvavo vrijeme. No preživjeli stradalnici Križnih puteva nikada se nisu mogli pomiriti s tragičnom sudbinom nastradalih i likvidiranih. Komunistički nalogodavci i krvnici izravno su odgovorni za stradanja Hrvata poslije Drugoga svjetskog rata. Odgovorni su za masovna smaknuća u Maclju, na Jazovki, Daksi... i svim drugim jamama, odgovorni su za više od devetstotina grobišta širom Slovenije, odgovorni su za nastavak zločinačkih smaknuća u logoru Jasenovac od 1945. do 1948. i "preodgoj" po kazamatima širom ondašnje tzv. nove Jugoslavije. Titova okrutna vladavina, režim i komunistička poslijeratna vlast izravno su odgovorni za okrutna ubojstva nekoliko stotina tisuća Hrvata. Ta je politika i ideologija naveliko negirala Boga i Božje zakone. I zato se dogodio strašan zločin, koji još do današnjeg dana nije dostojno razotkriven, dovoljno poznat javnosti, dovoljno naglašen u sredstvima obavještavanja, uopće se ne uči u školama i na kraju krivci uopće nisu ni optuženi, ni osuđeni.

Prošle nedjelje 16. listopada *Večernji list* donosi sablažnjivu izpovijed dvojice krvnika, koji su bili "U vodu smrti koji je ubijao na Bleiburgu". Dvojica partizana – Ivica Križanac i Ivo Tadić zvanu Barešić, obojica iz okolice Viteza – svjedoče kako su u odredu smrti sudjelovali u strijeljanju hrvatskih zarobljenika u okolici Maribora. "Tko će se dragovoljno javiti za ubijanje ustaša? Treba zamijeniti umorne drugove, stare borce, koji su se već umorili od ubijanja ustaškog ološa!" To su riječi partizanskog komesara, koji je ispred postrojene postrojbe u okolici Maribora, nekoliko kilometara na putu od toga grada do Celja, tražio odmorne "snage" da nastave strijeljanje zarobljenih ustaša, domobrana i civila, koji su se predali na Bleiburškom polju." Ta dvojica, koji su navodno spašavajući svoju glavu iz "kolone smrti došli u odred smrti", tako opisuju ono vrijeme i stanje nakon opće predaje Hrvata. Savjest im je proradila, pa su se javili izjavama i pričom, ne želeći u grob odnijeti istinu o onome, što se događalo nakon izručenja na Bleiburškom polju i u redovima smrti na Križnom putu prema Hrvatskoj i BiH. Kao golobradi mladići postali su od ustaša pripadnici partizanske postrojbe, koja je u okolici Maribora bila zadužena za strijeljanja. Kažu, da su "čuvali svoje glave" a u stvari postali su ubojice vlastitog naroda. Danas žele olakšati savjest, pa to čine svojom jezovitom ispoviješću putem novina. Do pojedinosti opisuju smaknuća, mjesta, način i postupke, potkrepljujući sve i

brojkama ubijenih žrtava. Spominju ukupno čak 36 tisuća pobijenih ljudi na samo jednom mjestu u Sloveniji, gdje je njihova jedinica obavljala taj krvavi posao.

Jučer su u selu Fruki, u Hrvatskom zagorju, pokopana 1.163 hrvatskih mučenika, koji su u Maceljskoj šumi završili svoj Križni put u lipnju 1945. Čak 60 godina poslije tih krvavih vremena maceljska šuma još uvijek krije tajnu cijelokupnih stradanja na tim prostorima. Uspostavom hrvatske države, godine 1992. započela su istraživanja komunističkog genocida nad Hrvatima u Maceljskoj šumi, ali su uskoro zatim naglo prekinuta. Čini se, kako su utjecaji još uvijek živih počinitelja zločina bili jači od pravedne želje za rasvijetljivanjem istine. Tamo su iskopani ostaci tih mučenika, među kojima su i kosti 21 svećenika i bogoslova, a zatim su 12 godina ostavljeni napušteni na tavanu zagrebačke Patologije. Naporom savjesnih i upornih domoljuba, to se novo zlo tek malo ispravlja, pa su zemljani ostatci prije dvije godine privremeno pospremljeni u kenotaf na zagrebačkom Krematoriju. Nastavkom zalaganja časnih pojedinaca, koji se nisu pomirili s posthumnom i postekshumnom nepravdom, jučer se u Hrvatskoj dogodio nevjerojatan pokop. Ostatci tih mučenika vraćeni su iz Zagreba na mjesto njihove smrti u Macelj. Tu su u mjestu Fruki dostojanstveno pokopani u zajedničku grobnicu i pod zajedničkim križem. Pokop je vodio kardinal Josip Bozanić i biskup varaždinski Marko Culej, uz koncelebraciju mnogobrojnih svećenika, i nazočnost potpredsjednice hrvatske Vlade Jadranke Kosor, nekolicine saborskih zastupnika i većeg mnoštva okupljenih. Tom prigodom kardinal Bozanić je u svojoj propovijedi nedvojbeno naglasio da je Titov režim učinio pokolj nad hrvatskim vojnicima, civilima i svećenicima te da za taj zločin do danas nitko nije odgovarao. "Želim vjerovati, da će se konačno naći spremnosti i hrabrosti među onima koji odlučuju, da se istraži prava istina o ratnim i poratnim događajima i njihovim sudionicima. To je minimum zadovoljštine što ga dugujemo tolikim žrtvama, a danas na osobit način onima, kosti kojih ćemo položiti u grob. Nipošto ne želimo s mržnjom i željom za osvetom tragati za istinom, naprotiv, ispunjeni milošću kršćanske spremnosti na opraštanje progovaramo i o ovoj tako bolnoj rani na biću hrvatskog naroda i ove zemlje Hrvatske. (...) Plaćena je previsoka cijena, da bismo se mogli ponašati neodgovorno i razmetnički", upozorio je kardinal Bozanić i istaknuo, da je našoj domovini toliko potrebna kršćanska vrlina milosrđa i otvorenosti prema bližnjemu u potrebi te pozvao na molitvu za Domovinu i sve njezine stanovnike.

Poslije posvete grobnice govorio je Vladimir Fuček u ime Udruga "Hrvatski domobran", "Društva političkih zatvorenika" i "Časničkog kluba 242" te je u odličnom govoru opisao tijek stradanja mučenika poslije rata, ubijenih bez suda i presuda na prostoru unutar pet kilometara, gdje je skončalo najmanje 12.000 tisuća ljudi. Osvrnuo se i na početna iskapanja, nemar o pronađenim zemnim ostacima, prekid rada i zatim na ukinuće Vladine komisije za istraživanje poratnih žrtava iz Drugog svjetskog rata. Istaknuo je, kako je nužno nastaviti daljnja istraživanja na ovom području, kojem će ova grobnica s budućom crkvom Muke Isusove biti središte. Sve je potrebno dostojno obilježiti i urediti, sve staze, puteve i stratišta te istaknuo potrebu, da se područje Maceljske šume proglasi spomen područjem! "Tom cilju valja podrediti sva naša nastojanja", poručio je predsjednik "Hrvatskog domobrana" Vladimir Fuček u ime stradalnika iz tih vremena.

Macelj je najveće poratno stratište i grobište u Hrvatskoj! Tu se ubijalo bez suda i bez presuda, jedina krivnja žrtava je bila, što su bili Hrvati! Jučer je nad grobnicom u Macelju istaknuto, kako postoji domovinska, iseljena i nerođena(!) Hrvatska. Nerođena stoga, jer je cijela generacija

mladića krvnički pobijena i nije uopće došla do prigode osnovati svoje obitelji i imati djecu. U svijetu, u kojem živimo stalno se Hrvatima nameće genocid, a ne dopušta se rasvijetliti i utvrditi istinu o genocidu nad hrvatskim narodom. Dok nam vječno nameću prisilnu krivnju, uglavno bivši komunisti i njihovi nasljednici, istini o hrvatskim žrtvama ne gleda se u oči. Jučer se u Maclju dogodio najveći zajednički pokop. Najmnogobrojniji pokop u Hrvatskoj od pamtivijeka! Pokopani su ostaci 1.163 osoba! Hoće li ta strašna brojka biti dovoljna da se prestane prikrivati istina! Hoće li ta strašna brojka biti dovoljna, kako bi hrvatska vlast shvatila, da je vrijeme za sudbonosni preokret u korist onih, koji nisu imali priliku ni živjeti, niti se izboriti za jednu bolju i pravedniju Hrvatsku. Vrijeme je za Hrvatsku bez natruha i primjesa komunizma, liberalizma, konformizma, globalizma ... Vrijeme je za Hrvatsku s Božjim zakonima, koji ne pristaju na zločin protiv čovjeka i ne podupiru grijeh prikrivanja strašne istine!

Izdanje

Damir Borovčak – VJERA U SJENI POLITIKE – 2.knjiga (CC marketing, Zagreb, 2006.) ISBN 953-6464-09-8